

GANG ODVÁŽNÝCH

Go!

POUŠŤ
VŠUDE POUŠŤ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Poušť, všude poušť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Poušť, všude poušť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POUŠŤ VŠUDE POUŠŤ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Tatínkovi za písek ze Sahary a mamince za její zázemí

Domov pro Luka

„Luku! Luku! – Přijdu hned, tetičko Beru. – Hups, hups, hups... – Ten Artoo, co jsme koupili, je asi kradený, strýčku. – Proč myslíš? – Tak. Při čištění jsem objevil nějakou nahrávku. Je určena pro Obi-Wan Kenobiho. Není to starý Ben?“ recitoval Tim a snažil se střídat různé hlasy.

Alfa s Betou se po sobě překvapeně podívaly. Beta si dokonce významně zatukala na čelo.

„Z horka mu hrabe, a blábolí nesmysly,“ usoudila Alfa. „A to chce jet na výlet do pouště.“

„Vždyť už vlastně v poušti jsme,“ namítla Beta, Alfino dvojče. „Jak vidíš, někomu ten písek očividně zadřel mozkový závity.“

Jejich desetiletý kamarád Tim si uštěpačných poznámek ne všimal. Nadšeně rejdil maličkým kruhovým nádvořím zahloubeným pěkných pár metrů pod úroveň země. Z nekryté dvorany vedlo několik klenutých vstupů do podzemních místností. O kus výš někdo do hladkých stěn výkopu vykotal otvory orámované bílou barvou.

„Tady to bylo,“ zašeptal a vzrušeně si na nose popostrčil brýle. „Přesně tady.“

Zaklonil hlavu, jestli na nebi neuvidí siluetu dvou měsíců, nebo některou z lodí Galaktického impéria. Nehybná obloha nad ním opravdu vypadala jako filmová kulisa. Z iluze ho ale rychle vyvedlo, když se mu do obličeje zaryly skutečné sluneční paprsky. Bez otálení vyběhl po několika hliněných schodech a ponořil se do chládku nečekaně prostorné ložnice vydolované v podzemí.

„Holky!“ ozvalo se dvojčatům nad hlavami. „Jak jste se tam dolů dostaly?“

„Po laně!“ houkla vesele Alfa.

„Cože? Po jakým laně? Tady žádný lano není,“ kroutil hlavou jejich starší bratr Gerhard řečený Hardy.

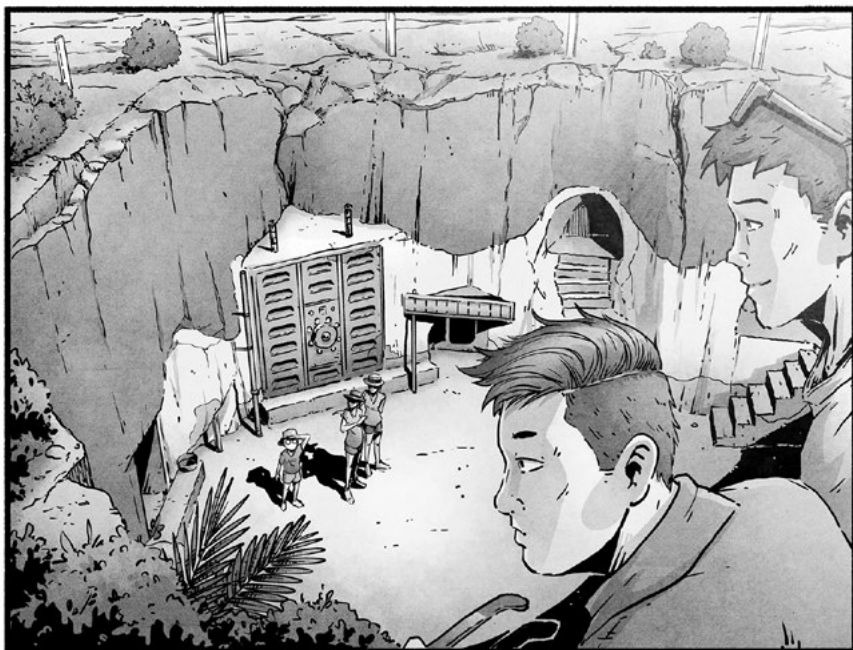
„Svážeme tkaničky, pásky a trika. V tom už přece máme praxi,“ položil kamarádovi na rameno ruku Jonáš a tvářil se smrtelně vážně.

„Blázníš? Mě žádný tkaničky neudržej.“

„Neměl ses ráno tak nacpat!“ křikla zdola Beta.

„Nacpat? Vždyť já dneska ještě skoro nejedl! Hele, nechte srandiček,“ nafoukl se, když si všiml, jak se Jonáš i dvojčata Alfa a Beta ohýbají smíchy. „Tak kudy dolů?“

Jonáš s pusou od ucha k uchu ho zavedl k nedaleké průrvě v zemi, která se zvolna svažovala až na úroveň podzemního příbytku.

„No vida, jak to šlo,“ pochvaloval si Hardy a prstem zahrozil dvojčatům. „Vy dvě si to ještě vypijete. A ty taky,“ podíval se úkosem na Jonáše.

Jonáš mu odpověděl významným pozvednutím láhve s vodou, z níž si právě dopřál pořádný doušek. Pak se s marně potlačovaným jásotem sklonil nad jakýmsi velkým broukem, kterého doteď znal jen z obrázků.

„Skarita písečná! To je ale kousek!“

Ostatní s povděkem zašli do stínu. V podzemní místnosti, jejíž pískový strop byl zdobený hnědými ornamenty, už na hliněné lavici seděl Timův otec, pan Fiala. Čistil si brýle. Prý od prachu. Před ním stála Mariana, vysoká dívka se záplavou temně zrzavých kudrnatých vlasů. Pátravě si Timova otce prohlížela a usoudila, že mu něco vletělo do očí.

„Nechcete vykapat oko, pane Fialo?“ nabízela se aktivně.

Ačkoliv jí bylo teprve čtrnáct, byla zvyklá zaujímat ve skupině pozici zdravotnice.

„Ne, to je dobrý,“ usmál se. „Jen na mě dolehla síla zdejší atmosféry. Sice tu z toho udělali atrakci a hotel,“ rozhlédl se pan Fiala, „ale pod nánosem komerce cítím příběh, kterému jsem kdysi propadl. Jak tak sedím a koukám kolem sebe, připadám si trochu jako strýc Owen.“

„A... aha,“ nadzvedla Mariana mírně obočí, zavřela zip ledvinky, z které chtěla vylovit kapky, a podzemní chodbou se vydala na prohlídku dalších prostor.

„Kdo je strýc Owen?“ zeptala se Alfa tiše Bety.

„Copak vím?“ pokrčila Beta rameny. „Nějakej strejda, no.“

„Strýc Owen a teta Beru tady vychovávali malého Luka Skywalkerera,“ ozval se dvojčatům za zády Jonáš.

„A to je zase kdo?“ dala si Beta ruce v bok.

„Vy neznáte Luka Skywalkerera?“ vyvalil Jonáš oči.

„Do školy s námi určitě nechodil,“ odsekla Beta.

„Počkej... není to ten nový angličtinář z gymplu?“ napadlo Alfu. „Minulý rok tam nabrali několik rodilých mluvčích.“

„No jo, ale že by brali rodilýho Tunisana?“ vrtěla Beta hlavou. „To se mi nezdá. Navíc, tady se mluví víc francouzsky než anglicky.“

„Utahujete si ze mě?“ zalapal Jonáš po dechu.

„Ne. Proč?“

Jonáš se ohlédl po Hardym.

„Prosím tě, pouč své nedovzdělané sestry o jednom z pilířů světové kinematografie. Ve třinácti letech by snad mohly vědět, co jsou to Hvězdné války.“

„A ty bys zase ve svých patnácti mohl být galantnější k dámám. To jako k nám,“ vybuchla Alfa.

Vtom se Beta plácla do hlavy.

„Jo tohle,“ došlo jí. „Star Wars. My na tyhle filmy moc nekoukáme. Táta a Hardy jo, ale my s Alfou... Proto jste sem vlastně chtěli. Tady se to fakt filmovalo?“ prohlížela si skalní příbytek.

„Mimo jiné,“ vstoupil jim do hovoru pan Fiala. „V Tunisku se natáčely hlavně části děje, které se odehrávají na pouštní planetě Tatooine.“

„Aha. Takže všechno tady jsou kulisy, který zbyly po filmářích?“ ohrnula Beta nos.

„Kdepak,“ zavrtěl pan Fiala hlavou. „Jen si zdejší lokalitu vypůjčili. Matmata je opravdová stará berberská vesnice. Vznikla už před staletími. Lidé se v zahloubených obydlích chránili před účinky horka. Někde takhle bydlí dodnes.“

„To je mazaný,“ poznamenal Jonáš.

„Opravdu je tu příjemněji než na povrchu,“ zafuněl za nimi spokojeně pan Klein, táta dvojčat a šestnáctiletého Hardyho. „Skoro lituju, že tu nepřespíme.“

„Že jo,“ přitakal pan Fiala. „Je to zážitek. Stát na místě, který si George Lucas vybral k natáčení Star Wars,“ mlaskl na znamení spokojenosti. „Právě tady vznikla scéna, v které Luk informuje strýce Owena a tetu Beru, že v zakoupeném robotovi nalezl zprávu pro rytíře Jedi, Mistra Obi-Wan Kenobiho.“

Alfa s Betou na sebe významně zamrkaly.

„Myslíš, že tu posedlost má Tim po tátovi, nebo naopak?“ uchichtla se Alfa.

Beta už se nadechovala k odpovědi, když vtom se do klenu-
té místnosti vrátil Tim. Rychlým pohledem zaregistroval přítomné a bez okolků usedl k velkému bílému stolu.

„Řekl bych, že tihle noví roboti budou dobří. Směl bych se podívat na smlouvu?“ deklamoval procítěně.

„Na jakou smlouvu?“ vyprskla Alfa.

„Klid. Cituje repliky z filmu,“ došlo Betě.

„Jestli umí zpaměti všechny epizody, který se točily v Tunisku, tak máme po celou cestu o zábavu postaráno,“ ucedil Hardy jedovatě.

„Musím tu ještě zůstat?“ pokračoval Tim v roli. „Až se ti noví roboti zapracují, podal bych si přihlášku na akademii.“

„Hele, Time, přihlášku si podej, kam chceš. Já bych se šel najíst,“ zabručel Hardy.

„Proč mi říkáš Time?“ pohlédl Tim s hraným údivem na Hardyho. „Já jsem Luk Skywalker. Copak to nevidíš?“

„Ale jo,“ poplácal Tima po rameni Jonáš. „Všichni to vidíme. Tak popadni světelný meč a jdeme na oběd. Taky mi tady v podzemí vyhládlo.“

Po prvním chodu, který se skládal jak z kuskusu se zeleninou, tak z kousků jehněčího masa bohatě kořeněného pálivou harisou, ochutnali ještě něco, co vypadalo jako dýně nadívané

mletým masem, a pirohy z listového těsta, kterým říkali brik a byly plněné vejci a tuňákem.

„Asi puknu,“ skuhral Hardy a zmoženě si masíroval nacpané břicho.

„Tak proč si toho dáváš tolik?“ vyčetla mu Alfa. „To se pak nediv, že praskáš ve švech.“

„No co? Sním, co mi dají,“ funěl. „V některých zemích se ne-dojedení jídla považuje za urážku hostitele.“

Ostatní už ale pozorovali, jak starý Berber před jejich očima připravoval čaj. Ještě vroucí ho lil obloukem z výšky do sklenic s několika mátovými lístky na dně. Čaj byl silný, horký a hodně sladký. Alfa s Betou se nejdřív trochu šklebily, ale teplý nápoj je obdivuhodně osvěžil a posílil.

„Kdy nám to jede?“ podíval se pan Klein na hodinky.

„Za necelou hodinu. Máme čas na pár fotek,“ odvětil pan Fiala a vydal se na lov posledních záběrů.

Přehouplo se poledne a horko sílilo. Většina přítomných vyhledala stín. Hardy do sebe obrátil další půllitrovou láhev vody, stejně však cítil, jak mu začíná tepat ve spáncích.

„Kde jsou holky?“ ozval se za ním náhle tátův hlas.

„Nevím.“

„Já myslel, že jsou s tebou.“

„Nejsou.“

„Taky jsem je teď nikde neviděl,“ rozhlížel se pan Fiala.

Po dvojčatech jako by se slehla zem.

Horko v bílém roláku

„Alfo! Beto!“

Nic. Jen dva cizinci se otočili za hlasem, ale hned se zase věnovali pročítání turistického průvodce.

„Někde tu budou,“ namítl pan Klein zatím ještě nevzrušeně. „Jdi se po nich podívat, Hardy,“ kývl na syna.

„Já? Proč já?“

„Jsou to tvoje sestry...“

„A tvoje dcery,“ odsekl Hardy a cítil, jak mu tepe už nejen ve spáncích, ale i všude pod čelem.

Pan Klein vstal. Pak se znovu zadíval na syna.

„Pořád je mám na krku, tati,“ vzdoroval Hardy našťavaně jeho pohledu.

„Ale vždyť přece...“

„Nejdu,“ postavil si Hardy hlavu. „Jsem rád, že jsi nejel s mámou a ostatními na prohlídku Kartága a žes dal přednost výletu do pouště. Nechci se pořád starat, jestli jsou holky v pořádku. Já si chci tenhle výlet užít!“

„Tak se nerozčiluj,“ mírnil ho tatínek. „Snad tě neubude, když teď vstaneš a koukneš se, kam se zašily, ne?“

„Jasně. Jako vždycky,“ šklebil se Hardy, ale nevstal. „Že já radši nejel do toho Kartága!“ ucedil vztekle.

„Ostatně soudím, že Kartágo musí být zničeno,“ ozval se Tim důležitě.

Vsichni udiveně vzhlédli. Pouze Timův otec, pan Fiala, strčil do Tima loktem a výhrůžně syknul. Jenže pozdě. Hardy byl v ráži, a Tim ho teď ještě víc vyprovokoval.

„Ty soudíš, jo?“ osopil se na něj Hardy. „Co ty máš co soudit, prosím tě? Navíc meleš bláboly. Z Kartága jsou ruiny už dávno.“

„To řekl římský senátor Cato,“ bránil se Tim. „Řekl, že Kartágo má být zničeno. A tak ho zničili. Roku 146 před naším letopočtem.“

„Asi taky něco zničím,“ procedil Hardy mezi zuby.

V tu chvíli, jak rozčileně mordoval v rukou svoje brýle proti slunci, podařilo se mu ulomit straničku. Zůstala mu v ruce a bylo jasné, že k brýlím už ji nepřidělá.

„Bezva! Vidíš, co dělám?“ houkl na Tima. „Kvůli tobě mám z brejlí lorňon!“

„Kdyby ses nezabejčil a mrknul se po holkách, mohl sis tohle všechno ušetřit,“ poznamenal pan Klein kousavým tónem.

„Nemohl,“ štěkl Hardy namíchnutě.

Mariana chvíli zamyšleně poslouchala, jak se hádají. Chápana, o co tu běží. Znala Hardyho trauma, že by mohl při ochraně mladších sestřiček selhat. A velmi dobře mu rozuměla. Nikdo z party, z jejich Gangu odvážných, netuší, jak moc se Mariana dokáže vžít do Hardyho pocitů. Jenže oni se tu nyní dohadují, a holky jsou zatím kdovíkdě.

„Třeba jely napřed. Na velbloudech,“ rozumoval Tim, ale nikdo jeho rádobyvtipné poznámce nevěnoval pozornost.

Až na Hardyho, který temně zavrčel. Mariana s Jonášem se mlčky dorozuměli pohledem a každý se vytratil na jinou stranu.

Areál nebyl velký a Alfa s Betou skutečně nezaběhly daleko. Jonáš si jich všiml jako první a zmateně si protřel oči, protože si myslel, že z horka vidí dvojité. Pak si svůj omyl uvědomil. S Kleinovic identickými dvojčaty se mu to ostatně nestalo poprvé. Ovšem Mariana taky zalapala po dechu. Něco takového nečekala.

Dívky se k nim blížily pomalým krokem, na sobě dlouhé bílé róby, které si zlehka nadzvedávaly, protože kdyby si je přišlápaly

a upadly do písku, veškerá důstojnost by rázem byla tatam. Vlasy měly spletené do copů, zkroucených ještě do velkých kruhů vedle uší. Marianě to nejvíc ze všeho připomínalo mufloní rohy. Jonáš, nejschopnější zoolog týmu, byl však jiného názoru.

„Já se picnu!“ vydechl. „Princezna Leia jak vystřížená. A dvakrát. Jako z kopírky!“

„Kdo vám to udělal? Účes a šaty...“ zeptala se Mariana obdivně.

„Taková mladá recepční z hotelu,“ mávla Alfa rukou za sebe. „Ale ty tam ani nechod. S tvýma kudrnama by stejně nic nesvedla.“

„Něco takovýho nemám vůbec v úmyslu,“ odfrkla Mariana, které se poznámka o vlasech trochu dotkla. „Prostě mě zajímá, kde jste k převlečkům přišly.“

„Vždyť to říkáme. Slečna z recepcce si přivydělává tím, že turisty oblíká do kostýmů postav Hvězdných válek. Tak jsme neodolaly. Ale je v tom děsný vedro,“ zaskuhrala Beta.

„V bílém oblečení?“ podivil se Jonáš. „Bílá přece sluneční paprsky nepohlcuje, ale odráží.“

„Jenže tyhle šaty

mají rolák, jestli sis nevšiml,“ sáhla si Alfa ke krku. „Nedá se v tom dýchat.“

„Beztak musíme kostýmy za chvíli vrátit,“ referovala Beta. „Chceme se jenom ukázat Timovi. S tím to sekne, až nás uvidí.“

S Timem to nesešlo. Naopak vyskočil jako čertík z krabičky a okamžitě pelášil k hotelové recepci. Po chvíli vyšel ven v obleku mladého Luka Skywalkera. Kalhoty měl vyhrnuté a v pase si je musel jednou rukou přidržovat. Ovšem to mu nevadilo. Hlavně že v druhé ruce pyšně třímal atrapu světelného meče.

„To budou fotky,“ mnul si pan Fiala ruce.

„A my už aspoň víme, že nejslavnější ženskou postavou Hvězdných válek je princezna Leia,“ pitvořila se Alfa do objektivu.

„A že nosila šaty s rolákem,“ zafuněla Beta.

„Musím ti ale říct, že v tom účesu máš prdu,“ popíchla Alfa sestru.

„Já vím. Navlas stejnou jako ty.“

Autobus pravidelné linky, který několikrát denně staví v Matmatě, stihli jen taktak. Uvnitř bylo díky klimatizaci příjemně, takže si během hodinu a půl trvající cesty do města Douz stihli odpočínout. Horko Matmaty, kterou opustili, bylo rychle zapomenuto.

O to větší šok zažili, když autobus opět zastavil a řidič otevřel dveře. Dovnitř s vervou pronikl rozžhavený vzduch.

„Co... co to je?“ zalapal Hardy po dechu.

„To je Sahara, synu,“ odpověděl mu táta.

„No nazdar,“ vydechl Hardy.

„Krk mám jako v roláku. Vůbec nemůžu dýchat,“ hekla Alfa.

„Rád bych vás však upozornil, že tohle je teprve začátek,“ podotkl pan Fiala. „Douz je oáza. Je tu voda, stromy, stín. Pro spoustu lidí domov.“

„Pěkně děkuju,“ zasípal Hardy a sáhl po láhvi, aby se napil. Nestál o to, aby se mu bolest hlavy vrátila, byť jen náznakem.

„Takže bude hůř?“ zajímal se Tim, ale nezdálo se, že by ho představa ještě většího horka nějak zvlášť děsila.

„Ty se snad do toho smažáku těšíš,“ poznamenala Alfa.

„Já teda docela taky,“ přiznal Jonáš. „Proto jsme přece tady, ne? Když poušť, tak poušť. Žádný klimatizovaný pískoviště.“

„To je fakt. Až na to, že normální lidi jezděj na výlety do pouště v zimě,“ bručel Hardy. „Jenom my musíme v době prázdnin, když je tu největší hic. To je peklo.“

„Peklo teprve bude,“ vzdychl pan Klein. „Tam venku.“

Pouštní městečko působilo ospale. Silnice spoře lemovaná opuncemi se tetelila měknoucím asfaltem. Všechno bylo zaprášené, i tráva a spoře kvetoucí keřky na sobě měly podivnou písečnou patinu.

„To vypadá, že se tu nedávno prohnala písečná bouře,“ poznamenal pan Klein.

„Nebo aspoň sirocco,“ přikývl pan Fiala.

„Široko? Ten z Rychlých šípů?“ vytřeštila Alfa oči. „Co nosil černý plášť a bílou masku a patřil mu ježek v kleci?“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zacpávala si Beta uši. „A ty se nesměj,“ utrhla se na Hardyho. „Vždycky jsi nás s ním strašil, když jsme byly malé.“

„Vidíš, na to už jsem málem zapomněl,“ pochechtával se Hardy. „Ovšem vřiskat jste vždycky uměly pořádně.“

„Sirocco je hlavně název větru vanoucího z jihu. Je extrémně horký a suchý,“ vysvětloval pan Fiala.

„Taky je mi extrémně horko a sucho. Potřebuju napít,“ mával Tim prázdnou láhví.

„Co podnikneme?“ rozhlížela se Mariana, kterou Rychlé šípy nikdy moc nebraly. „Prohlédneme si oázu? Další autobus nám jede za tři hodiny.“

Domy byly zabeďněné, jako by v nich nikdo nebydlel. Bylo to však zdání. Parta doprovázená dvěma dospělými se nestačila pořádně rozkoukat, a už k nim z různých stran mířilo několik mužů v dlouhých širokých burnusech a s turbany na hlavách. Okamžitě spustili proud výřečnosti, mluvili jeden přes druhého a rovnou v několika jazycích. Arabsky, berbersky, francouzsky, anglicky...

„Co říkají?“ obrátil se pan Klein na Hardyho. „Čert aby se v tom jejich babylonském blábolení vyznal.“

„Nabízejí nám vyjížďku do pouště,“ předběhla Beta staršího bratra s odpovědí. „Na velbloudech,“ dodala poněkud nejistě.